

РЕШЕНИЕ

№ 136

гр. Перник , 29.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на първи април, през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател: РЕНИ П. КОВАЧКА
Членове: ТАТЯНА И. ТОДОРОВА
МАРИЕТА С. ДИНЕВА-
ПАЛАЗОВА

в присъствието на прокурора Росица Недялкова Ранкова (РП-Перник)
като разгледа докладваното от РЕНИ П. КОВАЧКА Въззивно гражданско
дело № 20211700500071 по описа за 2021 година

С Решение № 20657304.09.2017год., постановено по гр.дело № 23678/2016год. по описа на Софийски районен съд е осъден СРС на основание чл.2б от ЗОДОВ да заплати на Т. Г. В. от *** сумата от 1 500 лева-обезщетение за неимуществени вреди ,причинени от нарушаване правото на ищцата да бъде разгледано в разумен срок искането ѝ за налагане на обезпечителна мярка по гр.дело № 43596/2011год. по опис на СРС,ведно със законната лихва, считано от 24.01.2015год. до изплащането ѝ като е отхвърлен иска за сумата над 1 500 лева до претендирания размер от 3000лева.

Със същото решение е отхвърлен предявения от Т.В. против СГС иск по чл.2б от ЗОДОВ за присъждане на сумата от 3000лева като обезщетение за неимуществени вреди, причинени от нарушаване на правото на ищцата да бъде разгледано в разумен срок гр.дело № 14599/2012год. на СГС ,ведно със законната лихва от 24.01.2015год. до изплащане на сумата.

С решението и на основание чл.78, ал.1 от ГПК СРС е осъден да заплати на Т.В. разноски по делото в размер на 353 лева,както и е осъдена Т.В. да заплати на СГС разноски по делото в размер на 100 лева, юрисконсултско възнаграждение.

В срок е подадена въззивна жалба от Софийски районен съд против Решение №

206573/04.09.2017год.,постановено по гр.дело № 23678/16год. на СРС, в частта му ,в която СРС е осъден да заплати на Т.В. сумата от 1500лева обезщетение по чл.2б от ЗОДОВ за неимуществени вреди поради нарушение на правото ѝ да бъде разгледано в разумен срок искането ѝ за налагане на обезпечителна мярка по гр.дело № 43596/11год. на СРС,ведно със законната лихва от 24.01.2015год. до окончателното ѝ изплащане,както и в частта ,в която е осъден да заплати разноски в размер на 353 лева съобразно уважената част от исковете.

Жалбоподателят твърди ,че в обжалваната част решението е неправилно и необосновано и моли да бъде отменено с постановяване на ново за отхвърляне на предявения от В. иск като неоснователен и недоказан.При условията на евентуалност моли присъденото обезщетение да бъде намалено.

Поддържа ,че ищцата не е доказала претърпените от нея неимуществени вреди и причинно следствената връзка между тях и забавеното разглеждане на искането за допускане на обезпечение на предявен от нея иск.Счита ,че не всяко неприятно чувство и усещане е предпоставка за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди и че присъденото от районния съд в размер на 1500 лева е прекомерно завишено. Съображения в този смисъл се развиват в представена по делото молба от 31.03.2021год. , имаща и характер на писмена защита.

При уважаване на въззивната жалба прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В срок е постъпил писмен отговор от Т.В., с който моли въззивната жалба на СРС да не бъде уважавана. Поддържа , че районният съд е уважил иска ѝ по чл.2б от ЗОДОВ за сумата от 1500 лева при правилно установената фактическа обстановка и при спазване на законовите разпоредби..Счита ,че по делото е установено закъснялото произнасяне по искането по чл.389 от ГПК, както и неблагоприятните последици настъпили в резултат на това забавяне. Твърди ,че крайният изход от предявения от нея иск е без значение относно преценката за наличие на основания за ангажиране отговорността на СРС по чл.2б от ЗОДОВ доколкото е налице забавено правосъдие, нарушаващо правата ѝ.

При отхвърляне на въззивната жалба моли да ѝ се присъдят разноски за двете съдебни инстанции,съобразно представен списък по чл.80 от ГПК.

Т.В. е подала в срока по чл.263, ал.1 от ГПК насрещна жалба против срещу отхвърлителната част на решението. По изложени в насрещната въззивна жалба съображения жалбоподателката моли предявения от нея иск по чл.2б от ЗОДОВ да бъде уважен в пълен размер и по отношение на двамата ответници- СРС и СГС, както и да ѝ бъдат присъдени в пълен обем направените от нея разноски за двете съдебни инстанции. Счита ,че е налице забавяне на производството както и пред СРС ,така и пред СГС и че това забавяне е извън „ разумния срок“. Поддържа ,че районният съд е направил необосновани изводи относно фактическа и правна сложност на делото и натовареността на съдебния

състав,разглеждал делото и в двете съдебни инстанции ,което е довело до неправилни изводи относно липсата на основание за ангажиране на солидарната отговорност на основание чл.26 от ЗОДОВ. Неправилно преценени спорен жалбоподателката били и доказателствата по делото относно претърпените от нея неимуществени вреди ,което било довело до определяне на обезщетение в занижен размер.Счита , че претендирания размер от 3 000 лева е адекватен да я компенсира за претърпените в резултат на забавено правосъдие неимуществени вреди ,поради което моли искът ѝ да бъде уважен изцяло , ведно с присъждане на разноските за двете съдебни инстанции. Изложеното в насрещната жалба се поддържа и в депозирана от жалбоподателката във въззивното производство молба от 29.03.2021год., към която е представен и списък по чл.80 от ГПК.

В срок е подаден писмен отговор от СГС, в който се излагат доводи за неоснователност на насрещната въззивна жалба на Т.В. и се прави искане за отхвърлянето ѝ. В молба , депозирана по делото на 22.03.2021год., СГС прави възражение за недопустимост на насрещната въззивна жалба , в частта , в която се обжалва решението в отхвърлителната му част спрямо СГС като излага съображения в тази връзка. Прави искане за връщане на подадената насрещна въззивна жалба, в частта , в която се оспорва правилността на съдебното решение,с което е отхвърлен предявения против СГС иск и при условията на евентуалност- за отхвърляне на жалбата като неоснователна , с присъждане на разноси за въззивното производство ,съгласно представен списък по чл.80 от ГПК. Прави и възражение по чл.78, ал. 5 от ГПК относно претендираното от ответното страна адвокатско възнаграждение.

Прокуратурата на Република България изразява становище за неоснователност на подадените въззивни жалби.

По делото се установява следното :

Пред районния съд е предявен иск по чл.26 от ЗОДОВ от Т.В. против СРС и СГС. Ищцата е претендирала от ответниците солидарно заплащане на сумата от 3 000лева , представляваща обезщетение за неимуществени вреди от забавено произнасяне от СРС по направено от ищцата искане по чл.389 от ГПК по гр.дело № 43596/2011год. на СРС , от необосновано дълго разглеждане на производството по цитираното гр.дело ,забавено постановяване на решението по спора,неоправдано забавяне при връчване на всички книжа по делото, забавено разглеждане на въззивното производство пред СГС и забавяне в произнасянето на въззивното решение по делото. Ищцата е поддържала ,че в следствие бездействието на правосъдната система на Р България , в лицето и на двамата ответници, е претърпяла неимуществени вреди , изразяващи се в разрушаване доверието ѝ към държавността, създаване на чувство за малоценност,напрегнатост, безпомощност и безрезултатност от нейните действия,които се засилвали от чувство за безнаказаност,наблюдавани у ответника.Твърди , че с оглед неприключване на делото в разумен срок,притесненията ѝ от изхода на спора, продължили неоправдано дълго. За

причинените ѝ от забавеното произнасяне по молбата по чл.389 от ГПК , от забавеното разглеждане на първоинстанционното и въззивно производство и постановените в нарушение на чл.235, ал.5 от ГПК решения –първоинстанционно и въззивно, ищцата е претендира от ответниците обезщетение в размер на 3000 лева,които според нея най-адекватно биха я обезщетили за претърпените от забавянето неимуществени вреди.

Ответниците са оспорили исковете по основание и размер.

Районният съд е уважил частично предявения иск за сумата от 1 500 лева и само по отношение на ответника- СРС като е приел ,че е налице забавяне / с над 30 дни/ от страна на СРС по подадената от ищцата молба по чл.389 от ГПК , което забавяне е се е отразило неблагоприятно на психиката на ищцата , изразяващо се в разколебаване в доверието ѝ в институциите и създаване на усещане за тяхната отговорност за невъзможността ѝ да получи реално изпълнение на вземането си. Счел е ,че е налице основанието на чл.2б от ЗОДОВ за обезщетяване на ищцата ,както и че сумата от 1500 лева е достатъчна да я репарира претърпените от това забавяне неимуществени вреди. Приел е за недоказани останалите твърдения на ищцата за забавено разглеждане и произнасяне на съдебния акт по гр.дело № 43596/2011год. по описа на СРС, поради което е отхвърлил иска по чл.2б от ЗОДОВ до пълния предявен размер от 3 000лева. Приемайки ,че пред СГС разглеждането на делото не е необосновано забавяно, районния съд е отхвърлил изцяло иска по отношение на ответника Софийски градски съд.

От събраните по делото доказателства е видно ,че на 13.10.2011год и след проведено заповедно производство Т.В. е депозирана в Софийски районен съд искова молба против „ АММ-Инженеринг“ ООД гр.София ,въз основа на която е образувано гр.дело № 43596/2011год. по описа на СРС. В исковата молба е формулирано искане по чл. 389 от ГПК за допускане на обезпечение на предявения иск чрез налагане на обезпечителна мярка-запор върху банковите сметки на ответника.

С Разпореждане на съдия –докладчика по делото от 20.10.2011год. е разпоредено връчване на препис от исковата молба и доказателствата , което е сторено на следващия ден- 21.10.2011год. Преписът е връчен на 26.10.2011год.

С молба от 21.10.2011год. ищцата е поискала произнасяне по искането ѝ по чл. 389 от ГПК, което съдия-докладчика е направил на 17.11.2011год. допускайки обезпечението след внасяне на парична гаранция. Последната е внесена на 06.12.2011год., след като молителката е уведомена за това на 24.11.2011год.

На 06.12.2011год. е издадена обезпечителна заповед.

На 22.11.2011год. е депозиран писмен отговор от ответника .

На 13.02.2012год. е постановено определение по чл.140 от ГПК , с което делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание за 06.03.2012год.В определението е

обективиран доклада по делото и е налице произнасяне по доказателствените искания на страните. Допусната е поискана от ищцата съдебно-икономическа експертиза при определен депозит, дължащ се от ищцата.

Доказателства за внесен депозит са представени от ищцата на 17.02.2012год.

На страните и вещото лице са изпратени призовки за съдебно заседание на 26.03.2012год. ,като експертизата е депозирана в съда на 14.03.2012год.

На 26.03.2012год. е проведено открито съдебно заседание по делото ,на което е приложено изисканото гр.дело № 33889/2011год. на СРС и е изслушана изготвената съдебно-икономическа експертиза и делото е обявено за решаване.

Решението по гр.дело № 43596/2011год. по описа на СРС е постановено на 26.06.2012год.

Съобщенията за постановеното решение са изпратени на страните на 27.06.2012год. и получени от страните- от Т.В. на 03.07.2012год., а от „ АММ-Инженеринг“ ООД- на 12.07.2012год.

Срещу постановеното първоинстанционно решение е подадена на 25.07.2012год.,като с разпореждане на СРС от 26.07.2012год. е оставена без движение за внасяне на държавна такса в размер на 150.41лева , което е връчено на процесуалния представител на дружеството жалбоподател на 17.09.2012год. В същия ден -17.09.2012год. са представени доказателства за внасяне на държавната такса , а на 01.10.2012год. е разпоредено изпращане на препис от въззивната жалба на противната страна. Преписът е изпратен на 04.10.2012год., а връчването е осъществено на 15.10.2012год.

Писмен отговор на въззивната жалба е депозиран на 16.10.2012год. .

Въззивната жалба с доказателствата и писмения отговор са изпратени и постъпили в Софийски градски съд на 31.10.2012год.,кат въз основа на тях е образувано възз. гр.дело № 14599/12год. по описа на СГС.

С резолюция от 31.01.2013год. възз. гр.дело № 14599/2012год. по описа на СГС е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание за 31.10.2013год. , когато същото е оставено без движение за довносяне на несъбрана от администрация въззивната жалба районен съд държавна такса в размер на още 150лева. Указания за внасянето ѝ са дадени в съдебното заседание и същите са изпълнени в указания едноседмичен срок- на 06.11.2013год.

С резолюция от 13.12.2013год. делото е насрочено за 22.05.2014год..

На 08.05.2014год. е постъпила молба от Т.В. за замяна на обезпечение, препис от

която молба с резолюция от 12.05.2014год. е изпратена на противната страна.

На проведено на 22.05.2014год. открито съдебно заседание във въззивната инстанция, молбата за замяна на обезпечението е оттеглена, даден е ход на делото по същество и същото е обявено за решаване.

Решението по възз. гр.дело №14599/2012год. по описа на СГС е постановено на 08.12.2014год. и същото е окончателно.

Видно от приложена справка, докладчикът по делото във въззивното производство-сдия 3. И. за периода от 01.05.2014год. до 30.12.2014год. е имала обявени за решаване 82 броя дела., а съдебния ѝ състав-IV-Д въззивен състав-234 броя дела, обявени за решаване.

От друга ,приложена по делото справка , е видна натовареността на IV-Д въззивен състав при СГС за периода от 01.11.2012год. до 01.14.2014год. ,както и натовареността на судия.докладчика 3. И. за същия период.

Със заповед № 1467/17.06.2014год. на Председателя на Софийски градски съд е указано и предоставена възможност на судия 3. И. в двумесечен срок от датата на връчване на заповедта за изготви и обяви съдебните актове по въззивните и частни граждански дела ,като неизготвените такива към 05.06.2014год.,ведно от приложена справка , са 41 на брой.

По делото е представено удостоверение от 01.04.2017год. на ЧСИ Р. М., от което е видно ,че от 24.01.2012год.-датата на образуване на обезпечителното дело спрямо „ АММ-Инженелинг“ ЕООД до 10.06.2015год. по справка от електронната система на ИКАР са извършени близо тринадесет броя продажби на повече от десет недвижими имоти, собственост на длъжника. Видно е също така ,че съгласно регистъра на длъжниците, воден от КЧСИ в периода от 24.01.2012год. до датата на образуване на изпълнителното дело-10.06.2015год. въз основа на изпълнителен лист, издаден на основание Решение по гр.дело № 43596/2011год. на СРС са образувани общо 9 изпълнителни дела против „ АММ-Инженеринг“ ЕООД ,както и че спрямо длъжника считано от 24.01.2012год. до 1006.2015год. са наложени приблизително 15 броя възбрани. Видно е също така ,че по изпълнителното дело с вискател Т.В. и длъжник „ АММ-Инженеринг“ ЕООД не са постъпили суми от наложените запори или от осребряване на имущество.

През районния съд е разпита като свидетел В. П. В.-съпруг на ищцата.Свидетелят сочи ,че при завеждане на делото през 2011год. против „ АММ-Инженеринг“ ЕООД съпругата му била ентусиазирана ,надявайки се на справедливост при решаване на правния спор между тях. Разяснява ,че този ентусиазъм бил продиктуван от явната основателност на исковата претенция и вярата в справедливостта .В хода на производството по делото, според свидетеля, се появила несигурност и колебливост в ищцата дали ще спечели делото и желание да спре делото ,поради протакането му във времето и липсата на резултат. Соци ,че съпругата му станала раздразнителна , по-разсеяна, неуверена и нерешителна,

подлагайки всичко на съмнение. Това се отразило негативно върху работния процес, като делото станало основна тема на разговор в семейството. Положителната ѝ настройка се превърнала в отрицателна, като съмненията ѝ към съдебната система се прехвърлили и към други институции. Сочи, че към датата на съдебното заседание процесното вземане не е събрано, тъй като за периода на разглеждане на делото пред двете съдебни инстанции ответникът успял да премести финансовите ресурси в други направления и те са станали недосегаеми.

Във връзка с правомощията си по чл.269 от ГПК, въззивният съд излага следното становище:

Обжалваното решение е постановено по иск с правно основание чл.26 от ЗОДОД, предявен против СРС и СГС за присъждане на обезщетение за забавено разглеждане на гр.дело № 43596/2011год. по описа на Софийски районен съд. Пасивната солидарната отговорност на ответниците е обоснована с твърдения за неоправдана забава на разглеждане на предявен от ищцата иск по чл.422 от ГПК пред Софийски районен съд като първа инстанция и пред Софийски градски съд като въззивната инстанция, от което забавяне са причинени неимуществени вреди, подлежащи на обезщетяване по този ред.

С обжалваното в настоящото производство решение искът е уважен частично само по отношение на един от ответниците- СРС, като е отхвърлен спрямо този ответник до пълния предявен размер и изцяло спрямо втория ответник- СГС.

Решението е обжалвано от ответника СРС в срока по чл.259, ал.1 от ГПК частично само в частта, в която е уважен иска по чл.26 от ЗОДОВ. Срока по чл. 263, ал.2 от ГПК е депозирана насрещна жалба от ищцата, с която по същество обжалва решението в отхвърлителната му част- в частта, в която иска е отхвърлен спрямо СГС и в частта, в която иска е отхвърлен до пълния предявен размер спрямо СРС.

Ищцата в първоинстанционното производство е уведомена за постановеното решение на 18.09.2017год. като препис от въззивната жалба на Софийски районен съд ѝ е връчен на 02.11.2017год.

Насрещната жалба е депозирана на 09.11.2017год.

При тези данни въззивният съд намира, че подадената от Т.В. „насрещна“ въззивна жалба е недопустима, в който смисъл са и направените от СГС възражения. Ищцата в първоинстанционното производство е имала възможност в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК да обжалва първоинстанционното решение в отхвърлителната част спрямо ответника СГС, който срок е изтекъл на 02.10.2017год., но това не е сторено. Насрещната жалба има характер на такава спрямо въззивната жалба, подадена от СРС и би имала такава само в случай на подадена въззивна жалба и от СГС. Последният не е подал такава, а и няма интерес от подаването ѝ, доколкото искът спрямо него е отхвърлен.

С оглед на това насрещната жалба, подадена от Т.В. против първоинстанционното решение, в частта му , в което искът по чл.26 от ЗОДОВ е отхвърлен против СГС е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното въз основа на нея въззивно производство-прекратено.

Гореизложеното е от значение за субективните и обективни предели на въззивното обжалване , определящи се от подадената от СРС въззивна жалба и подадената срещу нея насрещна жалба.Съобразно това предмет на преразглеждане в настоящото производството е първоинстанционното решение само по отношение на обжалвания ответник- СРС .

Уважаването на иска по чл.26 от ЗОДОВ предполага наличие на няколко предпоставки, а именно установяване наличието на съдебен спор,при който е нарушено правото на разглеждане на делото в разумен срок,настъпване на преки и непосредствени вреди за ищеца и причинна връзка между тези вреди и решаването на спора извън разумния срок.

Преценката за наличие на нарушение на правото на разглеждане и решаване на дело в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от КЗПЧОС, а от там и за обезщетение на причинените от това вреди, се извършва по критериите, определени в чл. 26, ал. 2 ЗОДОВ: обща продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност /броят на страните по делото, броят на обективно съединените искове в общо производство, наличието на международен елемент, сложност на засегнатите правни въпроси, необходимостта от ползване на специални знания и назначаване на съдебни експертизи, обем на доказателствата и пр./, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора. Относно въпроса за обвързващата сила на заключителното мнение в констативния протокол на Инспектората към ВСС, то според установената практика констатациите в протокола по чл. 60г ЗСВ не обвързват съда, вкл. и съдът не е обвързан, като минимален размер, от предложеното от страна на държавата (чрез министъра на правосъдието или оправомощеното от него лице) обезщетение в рамките на административното производство по гл. III-"а" от ЗСВ (Решение № 272 от 27.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 924/2019 г., IV г. о., ГК, Решение № 42/01.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1914/2018 г., III г. о., Определение № 601 от 15.10.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1548/2020 г., IV г. о., ГК и др.).

Производството по гр.д. №43596/2011 г. пред Районен съд- София е образувано е образувано въз основа на искова , с която е поискано от ищцата Т.В. да бъде признато за установено по отношение на „ АММ-Инженеринг“ ООД, че ответникът ѝ дължи договорна неустойка за забава , произтичаща от т.33 на сключен между страните договор от 14.11.2007год. за строителството на сграда в общ размер на 7 690 евро , дължима за периода от 30.06.2008год. до 19.08.2010год. , ведно със законната лихва , считано от 04.08.2011год. до окончателното ѝ изплащане. Производството по делото пред районния съд е продължило

от 13.11.2011год. до 26.06.2012год. като решението е обявено на 26.06.2012 год. Съдебните книжа са изпращани своевременно на страните, като с определението по чл.140 от ГПК районния съд своевременно се е произнесъл по редовността и допустимостта на предявения иск, по исканията и възраженията на страните, както и в пълнота по всички предварителни въпроси и направените от страните доказателствени искания . При разглеждане на делото е проведено едно съдебно заседание, в което е изслушана допусната съдебно-икономическа експертиза , за изготвянето на която ищцата и в указания от съда срок, е внесла определения депозит.

С исковата молба ищецът е формулирал искане по чл.389 от ГПК за допускане на обезпечение на предявения иск чрез налагане на обезпечителна мярка заповор върху банковите сметки на ответника , по което искане съдът се е произнесъл със значително забавяне.. Съгласно чл. 395, ал.2 от ГПК по молба за допускане на обезпечение съдът следва да се произнесе в закрито заседание в деня на подаването ѝ ,като в случая това е направено месец и няколко дни след законоустановения срок.

Изхождайки от сложността на делото , поведението на ищцата и установените действия на районния съд, въззивната инстанция счита ,че производството по делото пред районния съд е приключило в разумен срок като единствено забавяне е налице в произнасяне по искането по чл.389 от ГПК. Независимо от обстоятелството ,че искането за допускане на обезпечение е направено с исковата молба, по отношение на същото важи срока за произнасяне, определен в чл. 395, ал.2 от ГПК. Законодателят е предвидил произнасянето по искането да става в закрито заседание и то в деня на постъпването му, без да се призовава и уведомява ответника като по този начин се осигури бързина и изненада за ответника,който ако бъде уведомен би могъл да извърши недобросъвестни действия, които биха попречили на изпълнението на едно съдебно решение.

Доколкото е налице необосновано забавяне в произнасяне по направеното от ищцата искане по чл.389 от ГПК като част от основното исково производство,то е налице основание за ангажиране на отговорността на Софийски районен съд по реда на чл.2б от ЗОДОВ, до който извод е достигнал и първоинстанционния съд.

Неоснователно се твърди от жалбоподателя, че забавянето на разглеждането на искането на ищцата за налагане на обезпечение по делото не се е отразило негативно на психическото ѝ състояние, за да е основателна претенцията ѝ за обезщетяване.

В исковото производство по чл.2б от ЗОДОВ съществува оборима презумпция ,че неразумната продължителност на производството причинява неимуществени вреди, поради което поначало ищецът не следва да доказва изрично обичайните, типични неимуществени вреди , които винаги търпи лице, спрямо което гражданското производство е продължило извън рамките на разумния срок. В случая ищцата претендира да е претърпяла именно обичайните негативни изживявания в ситуация на неоправдано забавяне на цялото исково производство, част от което е и обезпечителното такова, чието разграничаване и доказване

с формални доказателства не е необходимо. Следва да се отбележи и обстоятелството, че по делото не са ангажирани доказателства за оборване на презумпцията за претърпени неимуществени вреди, като напротив – ангажирани такива /при стриктното приложение на чл.172 от ГПК/, установяващи конкретните негативни психо-емоционални преживявания на ищцата.

Неоснователно е оплакването във въззивната и насрещна въззивна жалба за завишен, респ. занижен размер на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Определено от районния съд обезщетение в размер на 1500 лева е справедливо обезщетение по см. на чл. 52 от ЗЗД, във вр. с чл. 2 б от ЗОДОВ и с § 1 от ПЗР на ЗОДОВ и критериите по ППВС № 4/23.12.1968 г. и би репарирало процесните неимуществени вреди, търпени от ищцата. Така присъдения от районния съд размер е съобразен с установените неимуществени вреди и периода, през който те са търпени.

С оглед съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като съобразно изхода от обжалването разностите на страните – СРС и Т.В. остават така, както са направени.

С оглед недопустимостта на подадената насрещна жалба и на основание чл.78, ал.4 от ГПК, Т.В. следва да бъде осъдена да заплати на СГС юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и в същия смисъл, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 206573/04.09.2017год. ,постановено по гр.дело № 23678/2016год. по описа на Софийски районен съд, В ЧАСТТА МУ, в която СРС е осъден да заплати на Т. Г. В. от **** сумата от 1500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от нарушаване на правото на ищцата да бъде разгледано в разумен срок искането ѝ за налагане на обезпечителна мярка по гр.дело № 43596/2011год. по описа на СРС, ведно със законната лихва, считано от 24.01.2015год. до изплащането ѝ, както и в ЧАСТТА МУ, в която е отхвърлен иска против СРС за сумата от 1500 лева до 3000 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ насрещна въззивна жалба, подадена от Т. Г. В. против Решение № 206573/04.09.2017год. ,постановено по гр.дело № 23678/2016год. по описа на Софийски районен съд, В ЧАСТТА МУ, в която предявения от Т.В. иск по чл.2б от ЗОДОВ против СГС е отхвърлен като неоснователен и недоказан.

ПРЕКРАТЯВА производството по възз. гр.дело № 71/2021год. по описа на ПОС, образувано по насрещна въззивна жалба, подадена от Т. Г. В. против Решение № 206573/04.09.2017год. ,постановено по гр.дело № 23678/2016год. по описа на Софийски

районен съд, В ЧАСТТА МУ, в която предявения от Т.В. иск по чл.2б от ЗОДОВ против СГС е отхвърлен като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Т. Г. В. с ЕГН ***** от **** да заплати на СГС с адрес : **** юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО, в частта му ,в която е потвърдено първоинстанционното решение- НЕ подлежи на касационно обжалване, като в частта му ,в която е прекратено частично въззивното производство- подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд , с частна жалба и в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____